

Arrest

nr. 139 831 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Armeense origine te zijn, afkomstig uit de stad Volzhky, gelegen in de Russische Federatie. U woonde er samen met uw echtgenote, S. S. (...) (OV (...)) en jullie zoon. U verliet samen met uw echtgenote Rusland op 28 februari 2011 en vroeg op 4 maart 2011 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Het Commissariaat-generaal nam inzake jullie asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 22 juni 2011. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest op 13 oktober 2011. Jullie verlieten België niet en vroegen een tweede maal

asiel aan op 14 mei 2014. Het Commissariaat-generaal nam jullie asielaanvraag in overweging op 3 juni 2014.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Rusland omdat de personen met wie u problemen kende voor uw vertrek, nog steeds naar u op zoek zijn. Onlangs nog informeerden onbekenden bij uw schoonmoeder naar u en doorzochten haar huis. Men is naar u op zoek omdat u een eigen zaak had in Rusland en er lange tijd afgeperst werd. De afpersing begon kort nadat u uw zaak had opgestart en duurde ongeveer twee jaar. Omdat de afpersers u steeds wisten te vinden, verhuisde u sinds de lente van 2010 regelmatig. Toen de geëiste bedragen te hoog werden, besloot u, in september of oktober 2010, om niet meer te betalen. Hierop begonnen de personen die u afpersten ermee te dreigen dat ze u en uw gezin zouden doden. Na deze bedreigingen diende u in oktober of november 2010 klacht in bij de politie. De politie gaf evenwel geen gevolg aan uw klacht, ondanks het feit dat u het kenteken en merk van de auto van deze personen wist. Volgens u zijn er banden tussen de politie en de criminelen. Op 13 of 14 december 2010 werd u op straat aangevallen door drie personen. U herkende één van de daders omdat hij eerder van u geld had geëist. Bij de aanval verwezen uw belagers naar het feit dat u niet betaald had. Midden januari 2011 diende u een nieuwe klacht in bij de politie. Ook hier werd geen gevolg aan gegeven. Eind januari liet u een medisch expertiseverslag van uw verwondingen opmaken. Op 4 februari 2011 werd uw vrouw aangevallen door twee mannen in de inkomhal van het gebouw waar jullie woonden. De tussenkomst van een bewoonster voorkwam dat zij verkracht werd. Diezelfde avond vertrokken jullie nog uit de stad. Jullie doken onder in Ostrov Zelony, waar jullie verbleven tot jullie vertrek uit Rusland. Na uw vertrek vernam u nog dat uw belagers op het adres waar u geregistreerd was, naar u waren komen zoeken. Daarop had de bewoonster van deze woning u laten uitschrijven van dit adres.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: De originele interne paspoorten van u en uw echtgenote, een brief en een fax van de Armeense gemeenschap 'Urartu' in Volzhky, een attest aangaande uw uitschrijving van uw propiska-adres en een medisch attest aangaande uw echtgenote.

B. Motivering

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal op 22 juni 2011 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U haalde verschillende problemen aan die gerelateerd waren aan uw Armeense afkomst. Zo was u gedwongen om te stoppen met uw eigen zaak omdat een groot deel van uw winst werd opgeëist door Russische jongeren; werd, toen u in loondienst werkte, uw loon soms opgeëist door Russen of werd u niet of relatief weinig betaald door uw werkgever; werd uw zoon vernederd in de crèche; moest u bepaalde zaken kopen voor de school opdat uw zoon er welkom zou zijn; werd u negatief bekeken omdat u Armeen was; en werden u en uw vrouw op afzonderlijke momenten aangevallen door skinheads. Er werd evenwel geoordeeld dat u niet aannemelijk kon maken dat u – wat betreft de aanvallen - niet zou kunnen rekenen op bescherming van de autoriteiten (uit informatie bleek dat de autoriteiten niet altijd efficiënt optreden tegen daders van etnisch geïnspireerd geweld maar er niettemin meerdere veroordelingen voor dergelijk geweld plaatsvonden); en de overige problemen onvoldoende zwaarwichtig waren om beschouwd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest bevestigd op 13 oktober 2011. U ging hiertegen niet in cassatieberoep bij de Raad van State binnen de wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan zich ertoe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, afgelegd in het kader van uw tweede asielaanvraag, blijkt dat u zich voor een groot deel op dezelfde vervolgingsfeiten baseert als deze die u uiteengezet hebt in het kader van uw eerste asielprocedure. U verklaarde dat u nog steeds gezocht wordt in Rusland. Gevraagd naar de reden hiervoor, verwees u naar het feit dat u afgeperst werd; dat u het slachtoffer werd van een aanval; en dat men geprobeerd had uw echtgenote te verkrachten. (CGVS II d.d.26/06/2014, p.5-6) De aanvallen op u en uw echtgenote hebt u eerder reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag uiteengezet. U maakt in het kader van uw huidige asielaanvraag voorts melding van andere vervolgingsfeiten die uitgingen van dezelfde actoren van vervolging als de aanvallen op u en uw echtgenote (de personen die u afpersten) en legt voorts enkele nieuwe stavingstukken neer ter ondersteuning van uw relaas. U gaf aan dat u Rusland niet zou hebben verlaten indien u geen problemen met deze afpersers had gehad. (CGVS II, p.18)

Omwille van de onderstaande vaststellingen dient echter te worden besloten dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan deze vervolgingsfeiten.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u het motief voor de voorgehouden feiten niet volledig gelijklopend hebt weergegeven in het kader van uw huidige asielaanvraag. In het kader van uw eerste asielaanvraag liet u voor het Commissariaat-generaal minstens uitschijnen dat de aanvallen op u en uw echtgenote daden van etnisch geïnspireerd geweld waren, zonder andere motieven. U verklaarde toen onder meer door "skinheads" aangevallen te zijn; vermoedde dat de aanleiding hiervoor het feit was dat zij u Armeens hadden horen spreken aan de telefoon; stelde de daders hiervan nooit eerder te hebben gezien; verklaarde dat al uw problemen veroorzaakt waren door uw afkomst; en gaf aan bij een eventuele terugkeer "skinheads" te vrezen (CGVS I d.d.02/05/2011, p.10, 11, 15). U gaf toen niet aan dat de meest ernstige daden van vervolging waarvan u en uw vrouw het slachtoffer zouden zijn geweest (de aanvallen) ingegeven zouden zijn door andere motieven. Dit geldt tevens voor het beroepschrift tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal, waarin enkel gesteld werd dat jullie in Rusland het slachtoffer waren geweest van "verregaande discriminatie en racisme omwille van de etnisch Armeense afkomst van verzoeker" en uw afkomst als enige reden voor de aanvallen teruggevonden kan worden. In het kader van uw huidige asielaanvraag gaf u dan weer aan dat (de meest ernstige van) uw problemen veroorzaakt waren door het feit dat u geweigerd had om nog langer de personen die u afpersten omdat u een eigen zaak had, beschermingsgeld te betalen. U stelde dat u bedreigingen ontving na deze weigering; dat een van uw aanvallers een man was die eerder geld van u had geëist; dat uw belagers tijdens de aanval hadden verwezen naar het feit dat u niet meer betaald had; en dat de aanval op uw vrouw allicht ingegeven was door het feit dat u klacht had ingediend naar aanleiding van de aanval op u. (CGVS II, p.7, 8, 16) Daarnaast had u aangegeven dat afpersing in het algemeen een probleem is waar alle zakenmensen zonder connecties mee geconfronteerd worden, al vermoedde u dat etnische Russen "zachtaardiger" benaderd zouden worden. (CGVS II, p.6) De vaststelling dat u sterk uiteenlopende verklaringen afgelegd hebt aangaande de achterliggende reden van de aanvallen op u en uw vrouw ondermijnt reeds de aannemelijkheid van de door u voorgehouden vervolgingsfeiten.

Uw verklaringen waren ook op andere belangrijke punten zeer inconsistent.

Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw huidige asielpcedure, blijkt dat u sinds uw weigering om nog langer beschermingsgeld te betalen doodsb bedreigingen ontving en hiervoor ook klacht neerlegde bij de politie. Dit alles zou zich afgespeeld hebben voor de aanval op u in december 2010. (CGVS II, p.8, 9) In het kader van uw eerste asielaanvraag had u evenwel nog aangegeven dat u voor deze aanval in december enkel "kleine problemen" had gekend. U gaf hierna voorbeelden van een probleem op de markt en het feit dat jullie moesten thuisblijven op feestdagen. (CGVS I, p.15) U maakte tijdens dit gehoor geen enkele melding van doodsb bedreigingen omdat u geweigerd had beschermingsgeld te betalen. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u had gezegd dat uw gezin een "levensbedreigend risico liep". (CGVS II, p.23) Dit blijkt evenwel niet uit het betreffende gehoorverslag. Bovendien kan dit bezwaarlijk volstaan als verklaring. Immers, van de essentiële vervolgingsfeiten mag verwacht worden dat u deze precies en nauwkeurig zou vermelden, en er niet louter in algemene termen naar zou verwijzen. De inconsistentie blijft dan ook bestaan. Deze vaststelling ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw verklaringen. Immers, indien u werkelijk voor de aanval op u reeds met de dood bedreigd was, mag verwacht worden dat u hier enige melding van zou hebben gemaakt, te meer daar uit uw huidige verklaringen afgeleid kan worden dat deze verband houden met de aanval in december 2010.

Ook aangaande het indienen van klachten bij de politie naar aanleiding van uw problemen met afpersers waren uw verklaringen inconsistent. Niet alleen maakte u in het kader van uw vorige asielpcedure geen enkele melding van een klacht bij de politie in oktober of november, uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal destijds blijkt ook nergens dat u naar aanleiding van de aanval op u effectief een klacht hebt ingediend bij de politie. U gaf toen aan dat de politieagenten, die waren tussengekomen bij de aanval, niet hadden voorgesteld om naar het ziekenhuis te gaan en hadden gezegd dat een klacht nergens toe zou leiden. U antwoordde verder negatief op de vraag of u na deze aanval verklaringen had afgelegd bij de politie. (CGVS I, p.12) U gaf later nogmaals aan dat u naar aanleiding van uw problemen geen officiële klacht had ingediend. (CGVS I, p.16) Deze verklaringen wijken onaannemelijk sterk af van uw huidige verklaringen als zou u twee keer klacht hebben neergelegd bij de politie, met name na de doodsb bedreigingen en na de aanval op u. Aangaande uw eerste klacht bevestigde u expliciet dat deze was aangenomen door de politie. (CGVS II, p.9) Aangaande uw tweede klacht gaf u nergens aan dat deze klacht niet aangenomen zou zijn. (CGVS II, p.10, 11, 15) Geconfronteerd met de vaststelling dat u eerder nooit had verteld dat u een klacht had ingediend naar aanleiding van de doodsb bedreigingen, stelde u enkel dat u zich een dergelijke vraag niet herinnerde. (CGVS II, p.22) Dit heft de inconsistentie in uw verklaringen evenwel niet op. Van belangrijke feiten in het vervolgingsrelaas mag immers verwacht worden dat u deze spontaan aanbrengt. Geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens uw eerste asielpcedure had verteld dat u geen verklaringen had afgelegd bij de politie na de aanval op u, stelde u louter dat u zich dit niet meer

herinnerde (CGVS II, p.22). Hiermee biedt u evenwel geen verklaring voor de vastgestelde inconsistentie. Deze inconsistenties raken aan de kern van uw asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnd wordt.

Betreffende het feit dat u beroep zou hebben gedaan op de politie werd bovendien nog een andere tegenstrijdigheid vastgesteld. U verklaarde dat u de organisatie Urartu slechts één maal hebt aangesproken over uw problemen met de afpersers. (CGVS II, p.11-12) Dit zou gebeurd zijn in 2009 of 2010, op een moment dat u de afpersers nog steeds betaalde. (CGVS II, p.11, 12) U vertelde hier verder over dat de vertegenwoordiger van deze organisatie op dat moment zou hebben gevraagd waarom u niet naar de politie ging, waarop u zou hebben geantwoord dat die weigerde te helpen. (CGVS II, p.4) Deze verklaringen zijn evenwel niet met elkaar te rijmen. Immers, u diende slechts een eerste maal klacht in bij de politie nadat u bedreigingen had ontvangen omdat u gestopt was met het betalen van beschermingsgeld. (CGVS II, p.8-9) Bovendien zou u voordien nooit beroep gedaan hebben op de politie. (CGVS II, p.21) De vraag rijst dan ook hoe u op het moment dat u de vertegenwoordiger van Urartu zou hebben aangesproken, i.e. voor uw eerste klacht bij de politie, kon zeggen dat de politie u weigerde te helpen. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u eerst naar de politie was gestapt alvorens beroep te doen op Urartu. (CGVS II, p.21) Hiermee ontkent u echter enkel eerder door u gedane verklaringen, zonder de inconsistentie te verklaren. Deze inconsistentie in uw verklaringen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen.

Voorts verklaarde u – zoals eerder reeds aangehaald – met betrekking tot de aanval op u in december 2010 in het kader van uw eerste asielprocedure dat u geen van de aanvallers eerder had gezien; dat u niet precies kon antwoorden op de vraag waarom u werd aangevallen – u vermoedde enkel dat het was omdat u Armeens sprak aan de telefoon -; en dat uw belagers wegluchtten omdat leden van de PPS (patrouilledienst van de politie) aangelopen kwamen. (CGVS I, p.11-12) In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaarde u dan weer dat u één van de daders wel herkende; dat er tijdens deze aanval door uw aanvallers werd verwezen naar het feit dat u diende te betalen; dat uw belagers weggegaan waren omdat mensen uit het raam begonnen te kijken; en dat er geen politie gekomen is. (CGVS II, p.7, 8, 22, 23) Ook deze inconsistenties hebben betrekking op de kern van uw asielrelaas, met name de daders van de aanval op u en de aanleiding ervoor, waardoor de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnd wordt.

Ten slotte werd er nog een inconsistentie vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen betreffende de plaatsen waar u hebt gewoond in de periode dat u problemen kende met de afpersers. In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaarde u dat u en uw gezin sinds de lente van 2010 regelmatig verhuisden omdat uw afpersers telkens te weten kwamen waar u woonde. U deed dit opdat zij uw vrouw en kind niet zouden kunnen herkennen. (CGVS II, p.12) U zou ook telkens naar een ander adres verhuisd zijn. (CGVS II, p.13) Zo zou u vanuit Ostrov Zelony, waar u vanaf 4 februari 2011 verbleef, naar België vertrokken zijn. Daarvoor zou u anderhalve maand in de Olomoludskayastraat in Volzhky gewoond hebben (CGVS II, p.13) en daarvoor in de Aleksandrovastraat in Volzhky. Op dit laatste adres zou u vijf à zes maanden hebben verbleven. (CGVS II, p.17) In het kader van uw eerste asielaanvraag had u nog verklaard dat u, voor u naar Zelony ging, de laatste drie jaar voor uw vertrek in de Olomoludskayastraat had gewoond. (CGVS I, p.4) Deze inconsistentie raakt eveneens aan de kern van uw asielrelaas, daar u aangaf dat jullie steeds verhuisd zouden zijn omwille van de afpersers. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen verder ondermijnd.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat stavingstukken louter een ondersteunende werking hebben en niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas te herstellen.

Verder stelt de brief van de Armeense gemeenschap Urartu dat u sinds 2009 het slachtoffer was van afpersing; dat de autoriteiten telkens weigerden uw klachten te behandelen; dat u en uw gezin bedreigd werden; en dat jullie lange tijd onderdoken hebben geleefd. (DVZ 2e asielaanvraag, rubriek 17) Er werden evenwel ernstige inconsistenties vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen betreffende o.a. de achterliggende redenen van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, de vermeende klachten bij de politie, de aanval op u, en uw verblijfplaatsen in de periode voor uw vertrek. Hierdoor zijn belangrijke delen van deze brief niet geloofwaardig te noemen. Bijgevolg wordt de bewijswaarde van de brief zeer ernstig ondermijnd. De fax van Urartu d.d.07/05/2014 corrigeert enkel uw geboortedatum, die foutief vermeld was in de oorspronkelijke brief. Hij voegt verder niets toe. Het attest van de administratie van de gemeente Srednaya Akhtuba toont enkel aan dat u er uw verblijfsregistratie had van 2006 tot 2012. Er blijkt verder niet uit waarom uw registratie er in 2012 beëindigd werd, noch bevat het enige informatie aangaande de door u voorgehouden problemen. (DVZ 2e asielaanvraag, rubriek 17) Het staat bijgevolg niet uw verklaring als zou de bewoonster van dit adres u hebben laten uitschrijven via het gerecht omdat uw belagers er problemen hadden veroorzaakt (CGVS II, p.4). Het medisch attest op naam van uw vrouw stelt onder de rubriek 'medische voorgeschiedenis' dat zij "geterroriseerd [werd] in

het land van herkomst owv [haar]huwelijk met [een] Armeense man". Er dient evenwel aangenomen te worden dat de arts zich hiervoor gebaseerd heeft op verklaringen van u en/of uw echtgenote, waardoor de objectieve bewijswaarde ervan zeer beperkt is. Bovendien treedt het attest niet in detail betreffende de precieze problemen die uw echtgenote (en eventueel u) zouden hebben gekend in Rusland, zodat dit attest het door u voorgehouden relaas niet kan staven. De interne paspoorten van u en uw echtgenote bevatten enkel persoonsgegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. Hierbij kan opgemerkt worden dat het intern paspoort enkel het adres vermeldt waarop een persoon geregistreerd is, hetgeen niet noodzakelijk het verblijfsadres is. De enveloppe ten slotte, toont enkel aan dat er u iets opgestuurd werd vanuit Volzhky.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat u onaannemelijke verklaringen hebt afgelegd betreffende de internationale paspoorten van u en uw echtgenote. In het kader van uw eerste asielaanvraag stelde u dat u en uw echtgenote jullie interne én internationale paspoorten aan de passeur hadden overhandigd voor het vertrek naar België. Noch de interne, noch de internationale paspoorten zouden jullie later teruggekregen hebben. (CGVS I, p.6) In het kader van uw huidige aanvraag verklaarde u dan weer dat u nooit een internationaal paspoort hebt gehad. Zelfs nadat u geconfronteerd was met uw eerdere verklaringen dat u er wel één had gehad, bleef u dit ontkennen. Pas toen u kopies van uw internationaal paspoort (die zich in het administratief dossier bevinden) werden getoond, gaf u toe dat jullie internationale paspoorten thuis in België hadden. (CGVS II, p.23-24) U stemde zelfs toe om ze te komen tonen op het Commissariaat-generaal. Direct na het gehoor veranderde u uw verklaringen opnieuw en stelde u dat jullie de internationale paspoorten niet (meer) hadden. (CGVS II, p.25) Na het gehoor legde u nog een schriftelijke verklaring neer (stuk 8) waarin u stelde dat u jullie slechts kopies van jullie identiteitsdocumenten gehad zouden hebben, en op jullie vraag uw schoonmoeder de interne paspoorten opgestuurd had. Zij zou enkel deze paspoorten gehad hebben. Gelet op uw bedrieglijke verklaringen (supra) lijkt dit sterk op een post-factum verklaring die na reflectie tot stand gekomen is. Er rijst dan ook sterk het vermoeden dat jullie nog steeds jullie internationale paspoorten achterhouden voor de Belgische autoriteiten. Deze vaststelling ondermijnt tevens uw algemene geloofwaardigheid.

Gelet op het voorgaande kan er niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 6 EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens menen zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/4, § 2, c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Wederom stellen verzoekende partijen dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad wijst verzoekende partijen er vooreerst op dat de schending van artikel 6 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te

verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen onderhavige asielaanvraag opnieuw steunen op het door hen voorgehouden asielaanvraag bij hun eerste asielaanvraag. De eerste asielaanvraag van verzoekende partijen van 4 maart 2011 werd door verwerende partij bij beslissing van 22 juni 2011 ongeloofwaardig bevonden waardoor verzoekende partijen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissingen werden bevestigd bij arrest nr. 68 336 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 oktober 2011, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State (administratief dossier, stuk 22, documenten eerste asielaanvraag). Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielaanvraag van verzoekende partijen ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partijen kunnen de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissingen inzake hun eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partijen voorgehouden bij hun eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.5. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verschillende keren stellen dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen niet geverifieerd konden worden gezien de raadsman van verzoekende partijen geen kopie heeft ontvangen van het eerste gehoor van eerste verzoekende partij,

stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partijen niet aantonen dat zij door verwerende partij in de onmogelijkheid zou zijn gesteld kennis te nemen van de gehoorverslagen die werden opgesteld naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag.

Verzoekende partijen hebben, middels het indienen van onderhavig verzoekschrift, de mogelijkheid om tegen de bestreden beslissingen de middelen aan te voeren die zij opportuun achten. Zij dragen daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor een tijdige inzage van het administratief dossier bij het Commissariaat-generaal teneinde het beroep tegen de bestreden beslissingen voor te bereiden. Uit het dossier blijkt dat hun raadsman op 11 augustus 2014 bij het Commissariaat-generaal kopieën aanvroeg inzake hun dossier (administratief dossier, stuk 2). De volgende dag, op 12 augustus 2014, heeft het Commissariaat-generaal een kopie van de gevraagde stukken toegezonden aan de raadsman van verzoekende partijen (administratief dossier, stuk 2). Verzoekende partijen stellen dat de gehoorverslagen van hun eerste asielaanvraag hen niet werden overgemaakt, doch tonen dit geenszins aan. Daarenboven werd het verzoekschrift in onderhavig beroep slechts ingediend op 18 augustus 2014, zodat niets eraan in de weg stond om, indien de kwestieuze informatie daadwerkelijk zou hebben ontbroken, inzage te doen in het dossier dan wel opnieuw contact op te nemen met het Commissariaat-generaal teneinde deze stukken alsnog te bekomen, te meer gelet op de eerdere snelle respons van het Commissariaat-generaal inzake de aanvraag tot het overmaken van stukken. Verzoekende partijen hebben nagelaten dit te doen en tonen geenszins aan dat zij verhinderd werden om gebruik te maken van hun inzagerecht en de mogelijkheid tot het verkrijgen van een kopie.

2.2.6. Inzake de opmerking in het verzoekschrift dat de schriftelijke verklaring van tweede verzoekende partij, die op 3 juli 2014 per fax aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, niet aan het administratief dossier werd toegevoegd, waardoor de inhoud ervan niet kan worden geverifieerd met de verklaringen van eerste verzoekende partij, stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, de schriftelijke verklaring van tweede verzoekende partij zich wel degelijk in het dossier bevindt (administratief dossier, stuk 8 (*in fine*)). Derhalve mist dit argument feitelijke grondslag.

2.2.7.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij het motief voor de voorgehouden feiten niet volledig gelijklopend heeft weergegeven in het kader van haar huidige asielaanvraag, stellen verzoekende partijen dat ook uit de verklaringen van eerste verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag duidelijk blijkt dat de afpersers haar viseerden omdat zij van Armeense afkomst is. Bovendien heeft eerste verzoekende partij beroep gedaan op de Armeense gemeenschap Urartu, hetgeen zij niet gedaan zou hebben indien haar problemen louter omwille van haar zelfstandige activiteit zouden zijn geweest. Verder is het inderdaad zo dat afpersing wijdverspreid is in Rusland. Voor Russen is het een normale zaak om als kleine zelfstandige beschermgeld te betalen. Gezien dit voor verzoekende partijen normaal is, hebben zij dit niet benadrukt tijdens hun eerste asielaanvraag, maar evenwel nadruk gelegd op de etnische connotatie van hun problemen. Ten slotte bemerken verzoekende partijen nog dat alle zakenmensen worden geconfronteerd met afpersing, tenzij wanneer men de nodige connecties heeft. Russische ondernemers zullen dan ook veel minder geconfronteerd worden met afpersers, gezien zij meer connecties hebben dan ondernemers van allochtone afkomst. Ook voor de afpersers speelt het etnische en nationalistische element een rol.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partijen met bovenstaande argumentatie er niet in slagen de vaststelling in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij in het kader van haar eerste asielaanvraag voor het Commissariaat-generaal minstens liet uitschijnen dat de aanvallen op haar en haar echtgenote daden van etnisch geïnspireerd geweld waren, zonder andere motieven, en niet aangaf dat de meest ernstige daden van vervolging waarvan zij en haar vrouw het slachtoffer zouden zijn geweest (de aanvallen) ingegeven zouden zijn door andere motieven, terwijl zij in het kader van haar huidige asielaanvraag evenwel aangeeft dat de meest ernstige van haar problemen veroorzaakt waren door het feit dat zij geweigerd had om nog langer de personen die haar afpersten omdat zij een eigen zaak had, beschermingsgeld te betalen, in een ander daglicht te stellen. De Raad benadrukt dat door eerste verzoekende partij sterk uiteenlopende verklaringen werden afgelegd aangaande de achterliggende redenen van de aanvallen op haar en haar vrouw. In het kader van haar eerste asielaanvraag verklaarde zij onder meer door "skinheads" aangevallen te zijn, vermoedde zij dat de aanleiding hiervoor het feit was dat zij haar Armeens hadden horen spreken aan de telefoon, stelde zij de daders hiervan nooit eerder te hebben gezien, verklaarde zij dat al haar problemen veroorzaakt waren door haar afkomst en gaf zij aan bij een eventuele terugkeer "skinheads" te vrezen. In het kader van haar huidige asielaanvraag verklaart eerste verzoekende partij dat haar problemen veroorzaakt waren door het feit dat zij geweigerd had om nog langer de personen die haar afpersten omdat zij een eigen zaak had, beschermingsgeld te betalen, dat zij bedreigingen ontving na deze weigering, dat een van haar aanvallers een man was die eerder geld van haar had geëist, dat haar belagers tijdens de

aanval hadden verwezen naar het feit dat zij niet meer betaald had en dat de aanval op haar vrouw allicht ingegeven was door het feit dat zij klacht had ingediend naar aanleiding van de aanval op haar. De uitleg van verzoekende partijen dat het voor hen een normale zaak was om als kleine zelfstandige beschermgeld te betalen en dat zij dit daarom niet benadrukt hebben tijdens hun eerste asielaanvraag, kan geenszins vergoelijken dat zij hiervan geen enkele melding hebben gemaakt, maar daarentegen hun etnische afkomst als enige oorzaak van hun problemen hebben aangeduid. Het gegeven dat, hoewel alle zakenmensen geconfronteerd zouden worden met afpersing, allochtone ondernemers meer geconfronteerd zouden worden met afpersers dan Russische ondernemers gezien zij minder connecties hebben, volstaat evenmin om te verklaren waarom eerste verzoekende partij in het kader van haar eerste asielaanvraag op geen enkel moment heeft aangegeven dat zij afgeperst werd omdat zij een eigen zaak had – waarover zij in het kader van haar tweede asielaanvraag zelf stelt dat dit, ook bij Russische ondernemers, normaal is – en dat zij en haar echtgenote werden aangevallen omdat zij geweigerd had nog langer beschermingsgeld te betalen, en daarentegen louter heeft verwezen naar de etnische afkomst als oorzaak van haar problemen. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. De vaststelling dat eerste verzoekende partij dermate uiteenlopende verklaringen aflegt omtrent de achterliggende reden van de aanvallen op haar en haar echtgenote ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen.

2.2.8.1. Wat betreft de vastgestelde inconsistentie tussen de verklaring van eerste verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag dat zij reeds voor de aanval op haar in december 2010 doodsbedreigingen ontving omdat zij geweigerd had nog langer beschermingsgeld te betalen en haar verklaring in het kader van haar eerste asielaanvraag dat zij voor deze aanval in december enkel “kleine problemen” had gekend, bemerken verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij gesteld heeft dat haar gezin een levensbedreigend risico liep, hetgeen neerkomt op het krijgen van doodsbedreigingen. Verder kan verwerende partij zich niet beperken tot het stellen dat de door eerste verzoekende partij gegeven verklaring onvoldoende is, gezien verwerende partij hierop tijdens het gehoor van eerste verzoekende partij op 26 juni 2014 niet verder op ingegaan is. Het is evenwel de taak van verwerende partij om de nodige vragen te stellen.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in bovenstaande argumentatie deels de door eerste verzoekende partij verschaft uitleg herhalen. Er dient echter op te worden gewezen dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat de uitleg van eerste verzoekende partij dat zij tijdens haar eerste gehoor had gezegd dat haar gezin een “levensbedreigend risico liep” niet volstaat om de vastgestelde inconsistentie te weerleggen, daar dit niet blijkt uit het betreffende gehoorverslag en bovendien van essentiële vervolgingsfeiten verwacht mag worden dat eerste verzoekende partij deze precies en nauwkeurig zou vermelden, en er niet louter in algemene termen naar zou verwijzen. Het louter herhalen van dezelfde uitleg, die volgens verzoekende partijen wel degelijk plausibel is, biedt derhalve geen soelaas. Waar verzoekende partijen desbetreffend verwerende partij nog verwijten hierop niet verder te zijn ingegaan tijdens het gehoor van eerste verzoekende partij op 26 juni 2014, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De stelling van verzoekende partijen dat bepaalde vragen niet werden gesteld aan eerste verzoekende partij is dan ook niet dienstig.

2.2.9.1. Waar verwerende partij stelt dat ook aangaande het indienen van klachten bij de politie naar aanleiding van haar problemen met afpersers de verklaringen van eerste verzoekende partij inconsistent waren, merken verzoekende partijen vooreerst in hun verzoekschrift op dat eerste verzoekende partij zich niet de juiste bewoordingen herinnert van de tijdens haar eerste gehoor gestelde vraag. Verder stellen verzoekende partijen dat aan eerste verzoekende partij tijdens het gehoor in het kader van haar huidige asielaanvraag werd gezegd dat de vraag was of zij elders in de Russische Federatie klacht had neergelegd, waarbij haar antwoord negatief was en zij verwees naar het feit dat zij geen klacht had neergelegd bij een mensenrechtenorganisatie. Verzoekende partijen benadrukken dat zij inderdaad nooit elders een klacht hebben neergelegd. Volgens verzoekende partijen is er dan ook sprake van een vergissing.

2.2.9.2. Vooreerst is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen met de loutere opmerking dat eerste verzoekende partij zich niet de juiste bewoordingen herinnert van de tijdens haar eerste gehoor gestelde vraag, op generlei wijze de vastgestelde inconsistentie in de verklaringen van eerste verzoekende partij weerleggen.

Daar waar verzoekende partijen bemerken dat aan eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor in het kader van haar huidige asielaanvraag werd gezegd dat de tijdens haar eerste gehoor gestelde vraag was of zij elders in de Russische Federatie klacht had neergelegd, waarbij haar antwoord negatief was en zij verwees naar het feit dat zij geen klacht had neergelegd bij een mensenrechtenorganisatie en tevens onderstrepen dat zij inderdaad nooit elders klacht hebben neergelegd, wijst de Raad verzoekende partijen er evenwel op dat eerste verzoekende partij, toen haar tijdens haar eerste gehoor de vraag werd gesteld of zij elders in de Russische Federatie een klacht had ingediend, uitdrukkelijk stelde nooit een officiële klacht te hebben ingediend naar aanleiding van haar problemen (administratief dossier, stuk 22, documenten eerste asielaanvraag, document 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 02/05/2011, p. 16), hetgeen totaal afwijkt van haar verklaringen in het kader van haar huidige asielaanvraag als zou zij twee keer klacht hebben neergelegd bij de politie, met name in oktober of november 2010 na de doodsb bedreigingen en midden januari 2011 na de aanval op haar. Bovendien blijkt ook uit haar overige verklaringen in het kader van haar eerste asielaanvraag nergens dat eerste verzoekende partij naar aanleiding van de aanval op haar effectief een klacht heeft ingediend bij de politie: *“zelfs de pol stelde me niet voor naar het ziekenhuis te gaan, want het had geen zin , 1 klacht kon niets opbrengen (...) – Heeft u een verklaring afgelegd bij de politie na die aanval door skinheads? nee ik heb het niet gedaan. – Waarom zei de pol dat u geen klacht kon indienen? volgens mij hebben de skinheads nog een sterkere rug dan de pol en de pol is een organisatie die naar hen luistert. – kon u geen klacht indienen voor het geval ze de ouders ooit zouden vatten? ik kon hen zelfs niet beschrijven (...)”* (administratief dossier, stuk 22, documenten eerste asielaanvraag, document 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 02/05/2011, p. 12). Evenmin maakt eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor enige melding van een klacht bij de politie in oktober of november. Deze inconsistenties betreffende het indienen van klachten bij de politie naar aanleiding van de problemen van eerste verzoekende partij met afpersers ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen.

2.2.10. Daar waar verzoekende partijen omtrent de andere vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen van eerste verzoekende partij betreffende het feit dat zij beroep zou hebben gedaan op de politie – door eerste verzoekende partij werd enerzijds verklaard dat zij de organisatie Urtu slechts één maal heeft aangesproken over haar problemen met de afpersers, en dit in 2009 of 2010, op een moment dat zij de afpersers nog steeds betaalde, en dat de vertegenwoordiger toen had gevraagd waarom zij niet naar de politie ging, waarop zij zou hebben geantwoord dat die weigerde te helpen, terwijl zij anderzijds verklaart dat zij slechts een eerste maal klacht indiende bij de politie nadat zij bedreigingen had ontvangen omdat zij gestopt was met het betalen van beschermingsgeld en dat zij voordien nooit beroep had gedaan op de politie – stellen dat voordat eerste verzoekende partij haar eerste klacht neerlegde, de politie niet wilde tussenkomen in haar problemen, op geen enkele manier verklaren hoe eerste verzoekende partij op het moment dat zij de vertegenwoordiger van Urtu zou hebben aangesproken kon zeggen dat de politie haar weigerde te helpen, daar zij toen nog nooit beroep gedaan had op de politie (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 26/06/2014, p. 8-9, 11-12 en 21).

2.2.11. Daar waar verzoekende partijen zich betreffende de vastgestelde inconsistenties in de verklaringen van eerste verzoekende partij aangaande de ouders van de aanval op haar en de aanleiding ervoor en aangaande de plaatsen waar eerste verzoekende partij en haar gezin hebben gewoond in de periode dat zij problemen kende met de afpersers, beperken tot de opmerking dat eerste verzoekende partij zich de juiste bewoordingen van haar verklaringen tijdens haar eerste gehoor niet herinnert, is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen met dergelijke opmerking op geen enkele manier de vastgestelde inconsistenties *in concreto* weerleggen. De vastgestelde inconsistenties in de verklaringen van eerste verzoekende partij aangaande de ouders van de aanval op haar en de aanleiding ervoor en aangaande de plaatsen waar eerste verzoekende partij en haar gezin hebben gewoond in de periode dat zij problemen kende met de afpersers blijven dan ook onverminderd overeind.

2.2.12.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissingen inzake de door verzoekende partijen aangebrachte documenten, menen verzoekende partijen dat de bewijswaarde van de door hen neergelegde brief van de Armeense gemeenschap Urtu niet ondermijnd wordt, daar zij de voorgehouden inconsistenties allemaal hebben kunnen weerleggen en de echtheid van de brief niet betwist wordt door verwerende partij.

2.2.12.2. De Raad wijst verzoekende partijen er evenwel op dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn de vastgestelde inconsistenties in de verklaringen van eerste verzoekende partij te weerleggen. De motivering in de bestreden beslissingen dat gelet op de ernstige inconsistenties vastgesteld in de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij betreffende o.a. de achterliggende redenen van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten, de vermeende klachten bij de politie, de aanval op haar, en haar verblijfplaatsen in de periode voor haar vertrek, belangrijke delen van de brief niet geloofwaardig te noemen zijn en de bewijswaarde van de brief bijgevolg dan ook zeer ernstig ondermijnd wordt, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.13. Aangaande het argument van verzoekende partijen betreffende de vastgestelde onaannemelijke verklaringen van eerste verzoekende partij betreffende de internationale paspoorten van haar en haar echtgenote, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan.

2.2.14. Daar waar verzoekende partijen, citerend uit twee rapporten van *Amnesty International*, wijzen op de situatie in hun land van herkomst en op de mensenrechtenschendingen die er plaatsvinden, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar de algemene toestand in hun land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.15. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.16. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat verwerende partij helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. De Raad wijst er bovendien op dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie, en meer in het bijzonder in de regio Volgograd waarvan zij afkomstig zijn, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 20) en dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor d.d. 26 juni 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en

aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Armeens en bijgestaan door haar advocaat. Tweede verzoekende partij, die omwille van praktische redenen niet gehoord kon worden op 26 juni 2014, kreeg de kans haar asielmotieven uiteen te zetten in een schriftelijke verklaring. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.18. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.19. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT